

במדינה

מישטרה

דירים שאנים בתא

מישטרת דימונה העדיפה

גירסת עבריון על פנ

גירסת שוט

שנעצר עדייר

עבריון תושב דימונה, שלם ביטון, שנעצר כחשוד בהתפרצות יות וסחר ברכוש גנוב, מצא דרך מתוחכמת להרוג שתי ציפורים ב מכה אחת. הפתיון היה שוטר.

כאשר נחקר במעשים המיוחסים לו, החשיד שני תושבים אחרי במעשים פליליים וטען כי שוט ממישטרת דימונה, גבי קסיס, הע ביר סמים לאטירים בבית הכלא.

המישטרה שעצרה את שני ה אזרחים, ביקשה להעמיד את גיר סתו של ביטון במבחן ההחלה ב מעקב אחר השוטר החשוד. ביט נשלח לשוטר, כדי לבקשו למסו חבלה לאסיר, ואנשי המישטרה עקבו אחרי התהלך. השוטר ס רב לבקשת ביטון.

אחרי שביטון עזב את המקום ניגשו קצינים ממישטרת דימונה לשוטר קסיס, שהיה יומנאי באות עת. ומצאו על הריצפה לידו פיסת חומר, החשוד כסם. השוטר נעצו למרות הכחשותיו הנמרצות.

והעך איננו. בעת מעצרו נד קר השוטר באופן אינטנסיבי, נל קח לבדיקה בגלאי שקר ונמצא דובר אמת. המישטרה, שהיח שבוכה, ואמונה בסיפרו של ביט התערער, התליתה על מיהבן נוסך והפגישה את ביטון עם השוטר כשהופגשו השניים פנים אל פנים והחליפו ביניהם כמה מיק פטים חש ביטון שהקרע בוער מתחת לרגליו, נטל את רגליו ו נמלט מהמקום. עקבותיו נעלמו.

השוטר שוחרר מיד, ועתה מבק שת פרקליטות באר שבע לעצו את ביטון, שהיה משוחרר בעו בות. התא, שהתפנה עלידי קסיס מחכה לביטון.

דרכי חיים

זריחות

ממועדוני הכרחה

ביגוד פורב להתנש

שבר המחור א

אפה שז הנער

גילה (שם בדוי, השם האמני תי נאסר לפרסום) רצתה לבלו יחד עם חברתה נסעה לבלות ו מועדון להיכרויות הנמצא ברח דיזנגוף, ואשר שמו אור באפיל הצעירות מצאו להן מייד מחזרי בין באי המועדון. אחד מהם, הצעיר אצט צעמו בשם אליהו ביטו נצמד לגילה במשך כל העש לביתה.

ליד דלת ביתה ביקש המחז לעלות לשנות קפה. אבל גי הסבירה לו כי היא גרה עם הורס ואינה יכולה להביא הביתה גברי זרים בשעות לילה מאוחרות כ כך. ביטון ביקש ממנה בשיקה, ו ג לה סירבה. מה שקרה אחר כך מפורט בכתבה האישום שהגיש נגד ביטון התובעת, שלומית אר אל, לבית המישפט המחוזי בתי אביב.

בכתב האישום נאמר, כי כאש סירבה הנערה להתנשק איתו, ה נתקף בחמת זעם. הוא החל להכס אותה וחבט בה. אחת המכות ס עה באפה של גילה והוא נשבר, כשהיא זבה דם ועל סף עילג הגיעה הנערה למקום שבו היו א שים. הללו הזעיקו את המישטו והגישו לה עזרה ראשונה.

דיין ובן גוריון משה דיין בחברת משה דיין, חוג שירו, שלמה ואילו דיין הקטן אמין ותכסין כמו משה. לבתו הבכורה קרא משה ישראל, על שם המדינה.

שא כאב לו מאוד והוא ביקש מ אתנו שלא נרד, שלא נעזוב את הארץ. ענית לו שאני מושרש פה ובעד שום הון שבעולם לא אע זוב. עכשיו אני רואה זאת כצור אה שלו.

הוסיפה מול, המלווה בהבי נה על השנים את קשרי בעי לה עם משה דיין: „באנו אליו ב חגים ובראש השנה. תמיד הוא היה חם אלינו. הוא היה מאוד אנר שי ואהב אותנו. ראיתי שאצלו פר ליטיקה זה לא עניין אישי. הוא באמת מאוד אהב ומאוד דאג לעמ ישראל. נושא הירידה מאוד הכ איב לו והוא גם ביקש ממני שי אשמור ששלמה לא ירד.“

שבירו גם יצר קשר עם רות

סבא מעיראק. סמוך למכשיר הרדיו בסלון שני קודקודים לב נים — פיסלונגיבס של בן גוריון ודיין. בחדרי הילדים פלקט נוסף של בן גוריון, שהוצא לציון יום השנה לפטירתו. מדבקת התכלת „עם דיין — כן“ מציצה מכל פינה אפשרית. כמוהם גם צילומי צבע של דיין במדים.

שיהיה שלום ושהעם ירגיש טוב.“ שלמה, תושב שיכון ותיקים ב חולון, הוא בעל מסגריה. אשתו, מזל, היא מורה למלאכה. השניים מגדלים את ארבעת ילדיהם בבית רחב מידות עם חצר וגינה ענקית. בכניסה לחדר האוכל בבינתם מתנוסס פלקט של בן גוריון. על הקיר בסלון „בן גוריון —

משנה דיין

חי וקייים

הוא נשוי למזל, צברית בת 30. הוריה גם הם מעיראק. לשלמה ול מזל ארבעה ילדים: ישראלה בת השמונה, בן גוריון בן השבע, משה דיין בן השש, ויעקב איש שלום בן השנתיים. כל שם הוא סמל.

ורחל. גם את שתיהן הוא אוהב מאוד. רות נהגה לבקר אותם. פעם, כשראה שלמה בחשכית תמונה גדולה של בן גוריון, הוא ביקש לקבל אותה, אך היא ענתה לו: „אוי ואבוי לך אם תיקח את זה. זה שלי!“

כשנולדה הבת, ישראלה, הביאה לה רות את התמונה במתנה. הת מונה, במיסגרת בעיצוב של חש כית מקשטת היום את הסלון.

„ממשה למשה“

נה אחרי הולדת בן גוריון נולד משה דיין. „טילפנתי אליו ואמרתי לו: משה, נולד לי בן, ואני רוצה לקרוא לו משה דיין. דיין שמח מאוד.“ כשבא דיין לבקר את הפעוט הוא נתן למישפחה ראש נמר, ש אותו קיבל מגנרל אתיופי. למתנה הוא צירף את ההקדשה: „ממשה למשה.“

בבחירות האחרונות הצביע שלר מו שירו — והרי איך יכול היה אחרת — בעד רשימת תל"ם. „אחרי התוצאות טילפנתי אליו ו אמרתי: לא חשוב שכל עם יש ראל לא יאהב אותך, אהבתי אותך תכסה על כל זה. דיין ענה לי: יהיה בסדר! שוב נזכרתי במשה ובני ישראל, כשהוא הלך להביא את הלוחות והם עשו בינתיים את עגלה הוב. כואב לי שהאיש נלחם 50 שנה למען העם, אך העם פנה לו עורף.“

על מותו של דיין שמע שלמה ברדיו: „קיבלתי הלם. עד יומי האחרון אבכה את משה.“

בספרו אבני דרך, ציין משה דיין במישפט קצר, שהאחים שבירו, שני מסגרים, עזרו לחלץ אותו מן המפולת שתחתיה נקבר בעת הפירה לגילוי עתיקות. שלמה עצמו מוכן לחשוף רק מעט על הקשר שלו עם דיין, מה שנגלה הוא קשר מיוחד במינו. „מאז שנפגשנו לא עזבת אותי לשניה אחת. אני חי איתו. הוא לא מת בשבילי, ומה שהוא אוהב אני אוהב, מספר שבירו, ששיערו גדל פרא וזקן האבל שלו צמח.“

אהבתו את דיין באה אליו דרך הערצתו לבן גוריון. בעיני שבירו, בן גוריון הוא הסמל של תקומת ישראל. כשהיה בן עשר, עולה חדש מעיראק, קיבלו הוריו, שהיו הורים לעשרה ילדים, מאה לירות מבן גוריון. היה זה הפרס המפורר סס שהבטיח ראש הממשלה דאז למישפחות מרובות ילדים.

בן גוריון בא אישית אל מיש פחת שבירו להעניק את הפרס. דמותו של הזקן נחרתה בזיכרו נו של הילד בן העשר. „מאז אהבתי את בן גוריון, ובהרתי בו בכל הבחירות לכנסת. תמיד לבן גוריון אישית, לא למפלגה!“

משנפטר דויד בן גוריון נסעו שלמה, מזל וישראלה לשדה בוקר, לחלוק לו כבוד אחרון. „השתתחתי על קברו ונדתי נדר: אם יוולד לי בן אקרא לו בן גוריון ואת הברית אערוך בשדה בוקר, אלוהים שמע לתפילתי, ובפברואר 1974 נולד דויד בן גוריון הקטן. „כשהרגשתי צורך לראות אותו, הייתי מרים טלפון ושואל — אפי שר לבוא? הוא היה אומר: בבק ש! היינו מדברים על כל מיני נושאים. בעיקר על הירידה. הנר

דיין ודיין משה דיין יושב בבית מישפחת שבירו, כשדיין הקטן משמאלו וישראלה מימינו. בימי ההולדת של דיין הקטן נהג משה דיין לבקר את המישפחה ולהביא עימו מתנה.

חייו ופועלו — פלקט של תערו כה שהתקיימה במוסיאון תל אביב. לידו צילום ממוסגר, קטן יותר, של דיין, המצולם חבוק עם שבי רו ואחיו. לא נפקד מקומו של צילום דויד, שבו נראה איש זקן בלבוש ערבי, בעל זקן ופיאות לב נים וכיפה סרוגה לראשו — הי

לכל שם משמעות והסבר: „ישראלה — זה ביתי. דויד בן גוריון — זה מורי. משה דיין — חברי, יעקב איש שלום — זה על שם אבי, יעקב, שנפטר ביום ההצבעה על השלום בכנסת. רעיי תי מזל — שתביא מזל לכל ישר ראל, ואני שלמה — כי אני מבקש